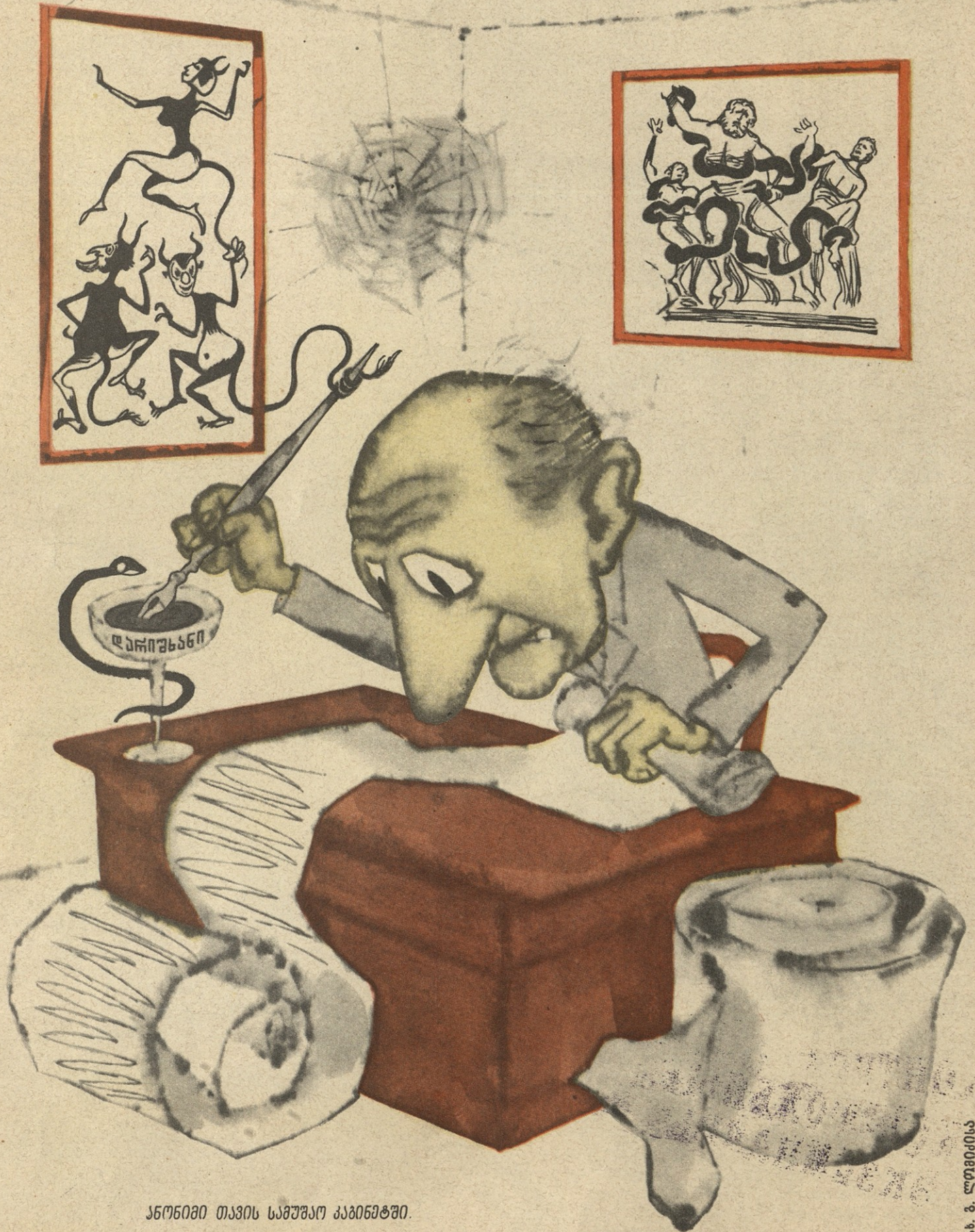


ნიუსტა

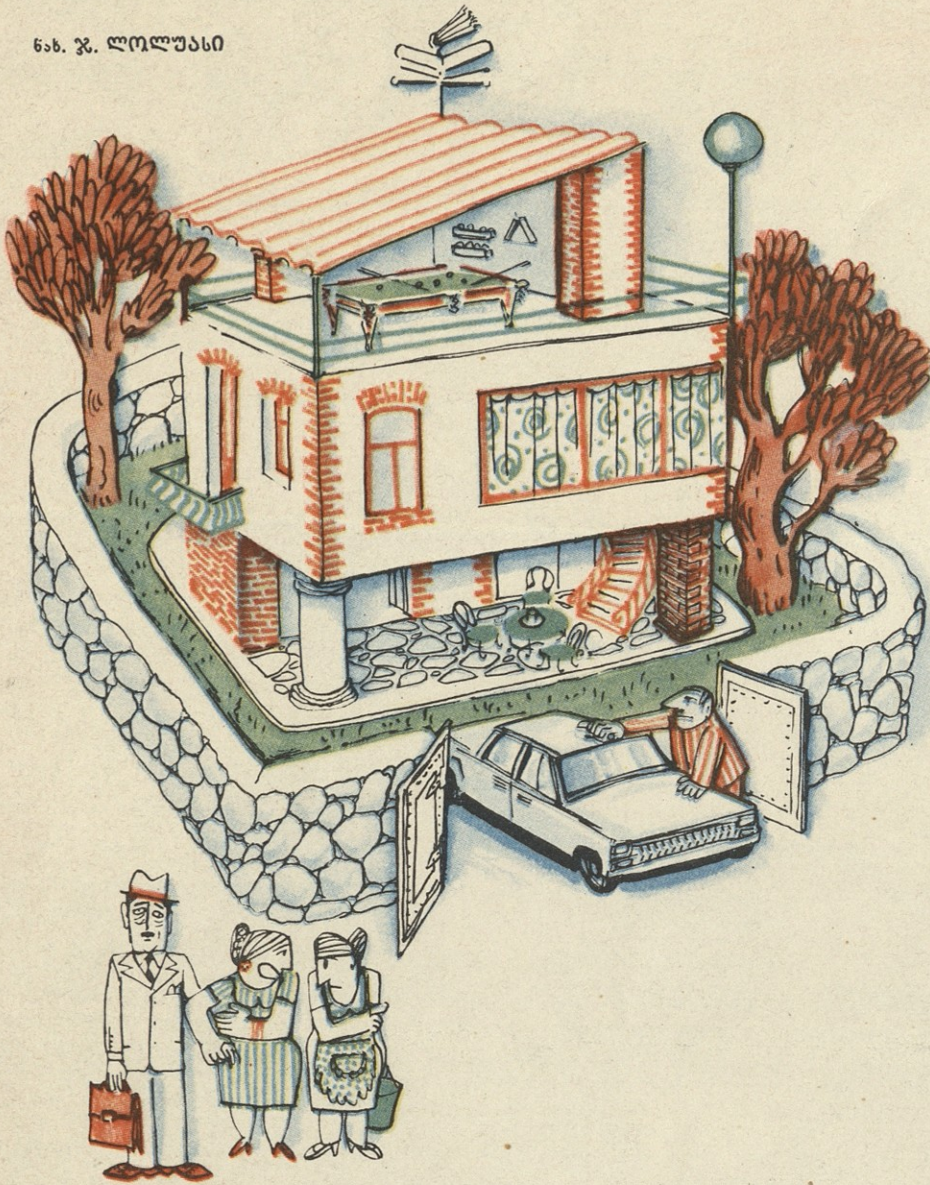
ქართული
ბიულეტენი

გამოცემის 48-ე წელი ფასი 20 კპ.



ახონიძე თავის საშუაო კაბინეტში.

ნ. ლ. ლაშვილი



— აბერ, ღირებულება მკვლარი სულზეთ სსსსლე წამოჭიმა...
 — ეს ჩემი ქმარის მკვლარი და რა ღმერთი უწყობა?!

ჰაითექნიკული

უყვარს ვახტანგის ხოხობის საბუღარი და სამყოფი, ნახავთ პირშავს და პირმოთნეს, ვერ ნახავთ რამით კმაყოფილს. თბილი ადგილი მოიგდო, ხელიც მოითხო ადგილით, ენა დამბარად ჰკილია, სატევიარად კი — ქალილი! დვიძლ საქმედ კუჭი მიუჩანს... მადა აქვს, გაგიხარია! კრიალა „ვოლგით“ დალაშქრა თბილისის ოთხივ კარია. შენ დაუშალე, თუ გინდა, თავისას მაინც არ იშლის, უყვარს... კრწანისი კი არა... ქეიფი უყვარს „კრწანისში“. ფილას ნეკზე დასწურავს, ფინიასავით ქიციენებს, ცა — ფირუზ, ხმელეთ — ზურმუხტსა, რა ენადვლება, იფიცებს! რა თავი სტკივა ამ ცისთვის, ან ამ მიწისთვის გაორჯებს? მიჯრით, მხარდამხარ, მიბუყება მსუყე ცხოვრების ნაბიჯებს. ...სხვამ გააკეთოს, სხვამ დარგოს, არა სჯობია სხვა რწყავდეს? თბილისი მისთვის მარტოდენ სახაშეა და სამწვადე! რა თავში იხლის ზრდილობას, სხვა რამ აქვს თავში სახლეღი, გვარზე ხტის ურა კვიცივით, სურს გვარიანი სახელი. ეჩოკაცია, ყველაფერს მხოლოდ თავისკენ მიითლის, ხელცივისა და ხელმრუდის ნასროლ ქამანდას ვინ ითვლის? შენ გეწწლავს, შენ დაგაბრალდებს გათეულ დამეს უძილოს, საყვედურს ქართველის დედასაც პირში მიახლის უცილოდ! თავისი ცოდვა ხურჯინზე მოდამ სხვას უნდა აჰკიდოს, სულ პირველობას იჩემებს, მეორეობას თაკილობს. რწმენა დიდი აქვს, ოქრო რთავს მის სახატეს და სალოცავს. სულ ფრიადებზე აბარებს „კაცურ კაცებთან“ გამოცდას... დაჰქმინავს, დაჰჭრის, არც ფეხი, არც ენა არსით დაება, თბილისს კი, როგორ გგონიათ, არ უმძიმს მიხი ტარება?!.

ზაზა კაციაშვილი



წინგზის ინფორმაცია

მარუხის გმირთა ქუჩის გმირები

(თბილისი)

მარუხის გმირთა ქუჩაზე ცხოვრობდე, ნიშნავს გმირობას: გზა მიუვალი ვერ მოგცემს თამამად გავლის პირობას. ვინ უწყს, რამდენჯერ დაცურდა ამ გზიდან „ვოლგა“... „პოპედა“, თუ ალპინისტი არა ხარ, აქ მოსვლას, ო, ნუ მობედავ! ათი წლის წინათ მოვიდნენ გზის მშენებლები (ვნაგრობდით!) გზას მოწყდა, ხევეში ჩაეშვა მათივე ექსკავატორი. შეეშინდათ და წავიდნენ, მას შემდეგ ათი წელია... მობინადრენი, დღესაც კი, მათ მობრძანებას ელიან...

ს ნ ო

(ზაზაშვილის რაიონი)

სნოს ცინე ვნახე დაჭრილი, ქარ-წვიმებს ეომებოდა, ეწადა ბეჩავს ადღგენა, მაგრამ ველარა ღსდგებოდა, გალაგანშემორღვეული ნანგრევები-ღა რჩებოდა... — პეი, ძეგლთდაცვის მუშაკნო, კოშკ მაინც შამრჩეს მრთელადა, თორემ თქვენს სახელს, შარცხვენილს, გავშლი, გავფანტავ ველადა!..

იყო კლუბი

(ონის რაიონი)

ნიგავზებში იყო კლუბი, კინო ზოგს არ აწყობდა, მოხდა რალაც დავა-ჩხუბი, — კლუბი იქცა საწყობად...

მინდა იცოდეთ!..

(ზაზაშვილის რაიონი)

დასასვენებლად თუ მიხვალთ, მგზავრობას როდი ჩაგიშლით, ისე კი, მინდა იცოდეთ, თუ რა მოგელით ცაიშში: ორ დღეში თავსაც ვერ იცნობთ, შიშშილ-წყურვილით დაღრეჯილს: აქ სასადილო რომ იყო, დღეს იყიდება ავეჯი! „სასურსათოში“ შესული იგრძნობ სტუმარი დაცინვას: სად ნახავ ყველ-კვერცხ-ძეგვეულს, რადგან ვერ ხედავ მაიცივარს. წყალს მინერალურს ვერ დალევ, წერგი არ არის ასეთი, იყო და სადღაც გამჭრალა კიოსკი ჟურნალ-გაზეთის. გამოიქცევი, ცხადია, მაგრამ გაქცევაც რთულია: ავგობუსების სადგური ცაიშს არა აქვს სრულიად.

ჰმონია...

(ზვარალი)

წყალი რომ მოსჩქეფს არხივით, (რა კარგი გასაგონია!) კირვის ქუჩა ყვარელში ხალხს ვენეცია ჰგონია. ვინ იცის, იქნებ ამხდეს ნათქვამი — სიგყვა წყლიანი, აქ, მანქანების მაგივრად, ნავებმა იწყონ სრიალი. მაგრამ ჯობს, ქუჩის გამგებლებს ვურჩიოთ ამის შესახებ: დე, ქუჩა ქუჩას ჰგავდეს და წყალი მიუშვან ვენახებს!

ბაიოზ შაჰარაშვილი

კაენის დასასრული

გახსოვდეს, რომ ხარ

ადამიანი და მოქმედი
ბიზნისორთქი

„... ნუ დაეცემი, დასდევ,
გამაგრდი,
გახსოვდეს, რომ ხარ
ადამიანი!“

მამია გურიელი

ისინი ყოველდღე ხვდებოდნენ ერთმანეთს იმ რომანტიულ ადგილას, სადაც ბარათაშვილის ძეგლის აგება იყო გათვალისწინებული.

ლერწამტანიან ქალიშვილს თეთრი დიბა-ატლასის კაბა ემოსა, საროსტანიან ვაჟს კი — ჟოლოსფერი ბუკლეს კოსტუმი. დღეები ტყუბისცალივით ჰგავდნენ ერთმანეთს: როგორც თენდებოდა, ისევე ღამდებოდა, მზე როგორც ამოდიოდა, ისევე ჩადიოდა. ირგვლივ გაზაფხულის სურნელება იდგა. ნუშის ხეები არაჩვეულებრივად ჰყვავდნენ... თეთრად აფეთქებულ ტყემლის რტოებზე გუნდ-გუნდად გართხმული ნიბლია-ჩიორები მაისის სიმშვიდეს დაისის საგალობლით ეგებებოდნენ... ისინი ყოველდღე ხვდებოდნენ ერთმანეთს სწორედ იმ რომანტიულ ადგილას, სადაც ბარათაშვილის ძეგლის აგება იყო გათვალისწინებული...

ერთ დღეს, კინოთეატრისკენ რომ გაეშურებოდნენ, მეორე დღეს კაფე-რესტორანში ამოჰყრდნენ ხოლმე თავს... ხან რუსთაველის პროსპექტზე, ხელიხელჩაკიდებულნი, გნოლებივით დაგოგმანობდნენ, ხან ფილარმონიისკენ გაუხვევდნენ, ხანაც მთაწმინდის პლატოს აუყვებოდნენ, მწვანეში ჩაფლულ მერხზე გუგულებივით ჩამოსხდებოდნენ და მთვარის შუქზე მტრედებივით ღუღუნებდნენ... მათ შეხედვას არაფერი სჯობდა!.. ავ თვალს არ დაენახებოდნენ... ისინი ერთმანეთის-

თვის იყვნენ დაბადებულნი...

გამოხდა ხანი. იმ რომანტიულ ადგილას, სადაც ბარათაშვილის ძეგლის აგება იყო გათვალისწინებული, ჰედური ხელოვნებით მოპირკეთებული პირველი კლასის კაფე-რესტორანი აშენდა...

დღეები ისევ ტყუბის ცალივით ჰგავდნენ ერთმანეთს: როგორც თენდებოდა, ისევე ღამდებოდა... მზე როგორც ამოდიოდა, ისევე ჩადიოდა... ირგვლივ გაზაფხულის სურნელება იდგა, ნუშის ხეები ისევ ისე არაჩვეულებრივად ჰყვავდნენ. თეთრად აფეთქებულ ტყემლის რტოებზე გუნდ-გუნდად გართხმული ნიბლია-ჩიორები კვლავინდებურად მაისის სიმშვიდეს დაისის საგალობლით ეგებებოდნენ... მაგრამ ისინი უკვე აღარ ხვდებოდნენ ერთმანეთს, აღარც კინო-თეატრებში დადიოდნენ, აღარც კაფე-რესტორანებში შედიოდნენ და აღარც მთაწმინდის პლატოზე მწვანეში ჩაფლულ მერხზე გუგულებივით ჩამომსხდარნი უნახავს ვინმეს... შარშანდელი თოვლივით გაჰქრა ყველაფერი, წარსულს ჩაჰბარდა...

რა მოხდა? წაიხზუნენ? არა! მშობლებმა აუბნიეს გზა-კვალი? არა! სამუდამოდ დაცილდნენ ერთმანეთს? არა! დაიხოცნენ? არა! მაშ, რა მოხდა?

მოხდა ის, რასაც გული მიგრძნობდა: ისინი დაქორწინდნენ!

თენგიზ პირველი

რად უნდა წერდნენ შენზე სატირას, რად უნდა იყო გულღვარდლიანი? შენ გურიელი გირჩევს მარტივად: „გახსოვდეს, რომ ხარ ადამიანი!“ ძმად რად იცანი გარეწარები, — ჯიბე რომ უჩანთ მკრელდანიანი? გახსენ, შეაღე ცოდნის კარები: „გახსოვდეს, რომ ხარ ადამიანი!“ ბევრი ემსხვერპლა კატორღას, ტყვიას, რომ დღე გეხილა ნათელმზიანი, ღრმად რომ დაფიქრდე, როდია გვიან: „გახსოვდეს, რომ ხარ ადამიანი!“ სახით ღამაზო, საქმით უცნობო, დოვლათს არ გაკლებს ხალხი სვიანი, ნუთუ ამ ზრუნვას ხვდები

უგრძნობლად:

„გახსოვდეს, რომ ხარ ადამიანი!“ შენ შემოგცქერის მაშვრალთა თვალი, ვარსკვლავიც გეტრფის ხუთქიმიანი, მამა-პაპათა განაგრძე კვალი, „გახსოვდეს, რომ ხარ ადამიანი!“ შენი მარჯვენა საქმეს ჭირდება, საქმეს ამშვენებს კაცი ჭკვიანი, შრომაა შენი ძეგლიც, დიდებაც, „გახსოვდეს, რომ ხარ ადამიანი!“

ვასილ ლაფარაშვილი

ნახ. ზ. შორხიძის



— რას შვრები, კაცო?!
— რაც შენ ფული გადაგახდევინე, სერვიზი კი მგებუთვინის!



— რაა, ბიჭო, ეს? სამვარსკვლავიანი მომიტანე?!
— მებ ნიშანს არც მე მთხოვ, ბატონო!

კლუს-მინუს

საქართველო
ბიზლირთეკა

ერთი კოეტი



„შეიღობა-71“

სიკო ნაკითხი კაცი იყო. იმდენად უყვარდა კითხვა, რომ, თქვენ წარმოიდგინეთ, სწორად, ჭამის დროსაც, კითხულობდა და, ამის თაობაზე, ოჯახში პაგარა კამათიც კი იმართებოდა ხოლმე. კაგო, სიკოს ცოლი, ამბობდა:

— ჩემო სიკო, ჭამის დროს კითხვა უზრდელობაცაა და არც საჭმელი შეგერგება. მაგრამ სიკო თავისას არ იწლიდა. უამრავი ჟურნალ-გაზეთის კითხვასაგან, საღამოობით, თვალეზილულულსა და განაბულს, თავი ბუშვივით ებერებოდა და გულს, განთან ერთად, სადღაც სივრცეში მიეზიდებოდა.

სიკოზე განსაკუთრებით დღესასწაულები მოქმედებდნენ. ასეთ დღეებში სიმაღლიდან გადმოსვდვისაც კი ეშინოდა, იმდენად უძლიერებოდა სივრცეში გასხლგომის სურვილი. ხმაურიანი დღესასწაულები, ხალხმრავალი მიტინგები, ილუმინაცია... ყველაზე მეტად ილუმინაცია ალაგუნებდა. რას არ ადარებდა გუნებაში ილუმინაციას: „შენ მოთვინიერებული ცეცხლი ხარ, ილუმინაცია...“ — ფიქრობდა სიკო და ბოლოს ამოანთხია: „შენ ადამიანის გენიამ შეგქმნა, მისივე ხელში მომწყვდეულ ცისარგველაც!“ — ლექსი დაწერა.

ასეთი კაცი იყო სიკო და ერთ-ერთ საწარმოში საქმეთა მწარმოებლად მუშაობდა. ერთი თანამშრომელი შემთხვევით წააწყდა თავის მაგიდაზე სიკოს ამ ლექსს და მთელ სამსახურს მოსდო. მოეწონათ. ის კი არა, უახლოეს დღესასწაულზე კედლის გაზეთშიც გამოაქვეყნეს. სიკო ძალიან უარობდა, მაგრამ ჩუმრუშად გაამაყდა, შინაურებს ხომ ნულარ იტყვი: შინ მოსვლისას ჯერ კიდევ ეზოში ეგებებოდა შინაბერა დაი, გყავის პორტფელს ჩამოართმევდა და უკან გამოედევნებოდა, ხოლო კაგოს სუფრა გაწყობილი ჰქონდა უკვე. სიკოს ჭურჭლის წინ, პურის თევზზე, წიგნი გაემზადებია და როცა სიკო დინჯად, საქმიანად მიირთმევდა, წიგნს უფურცლავდა დროგამოშვებით, როგორც ფილარმონიის შგაგან კონცერტმეისტერებს ემსახურებიან ხოლმე. ასე გრძელდებოდა კარგა ხანს, ვიდრე სიკოს უფროსი, უფარისობის გამო, არ მოხსნეს. ის მოხსნეს და სხვა დააყენეს. აბა, უფროსოდ ხომ არ იქნებოდნენ? ახალმა უფროსმა თანამშრომლების გაცნობა მოიწადინა, გაიცნო კიდევ და გაიგო, რომ სიკო, გარდა საქმეთა მწარმოებლისა, მწერალიცაა. ახალი უფროსი საქმიანი კაცი იყო და კედლის გაზეთს კი არა, ანგარიშებისა და მიმართვა-მომართვების გარდა, არაფერს კითხულობდა. უფროსმა დაიბარა სიკო და მათ შორის ასეთი საუბარი გაიმართა:

— პატივცემულო...ე-ე...სიკო! თქვენზე ამბობენ, წერა უყვარსო.

სიკომ დაიმორცხვა: რასა ბრძანებთ, — თქვა მან, — როგორ გეკადრებათ!

ახალ უფროსს დიდი, დაფანჩული წარბები ჰქონდა, ჩამოსიებული უბეები და წვრილი თვალის ჭრილიდან ვინ გიყურებდა, ვერ გაიგებდი. სიკომ უფრო დაიმორცხვა:

— ისე, ბაგონო... — თქვა მან, — მე... მე... საერთოდ, რა სათქმელია...



— რისი წერა გიყვარს, მე არ ვიცი, — ჩუმად თქვა ახალმა უფროსმა, — რას წერით, მე არ ვიცი, მაგრამ... — მცირე ხანს შეყოვნდა და უფრო ჩუმად დაამაგა, — შენზე უარესებისთვის მოგვივლია და შენც მოგივლით ჩვენ, პატივცემულო სიკო! — მერე ამოიხუნწა, ცოცა იფიქრა და კიდევ ეს თქვა კმაყოფილი მრისხანებით: — საქმეს მოგაცდინეთ, პატივცემულო!

ამის მერე სიკოს, ლექსი კი არა, ასოც აღარ დაუწერია. იცოდა ხოლმე: რას იზამ, ვერ გამოიგებს!.. მერე ნაღვლიანი ღიმილით დააყოლებდა — ერთი პოეტი მეგი იქნება, თუ ნაკლები, ამით ჩემს სამშობლოს არაფერი დააკლებდა. კაი კაცი გამოდგა სიკო.



71

ვიზმ თხოვდები, თინიპო? — სტულმენტზე. ამბობენ სტიკონიებს უმატებენო.

მეგობრის სსოვნას



ჩვენნი რესპუბლიკის პრესის მუშაკებმა დიდი დანაკლისი განიცადეს — გარდაიცვალა საქართველოს სსრ დამსახურებული მხატვარი დავით ვლადიმერის ძე ნაცვლიშვილი (დონი).

დ. ნაცვლიშვილი დაიბადა 1899 წელს, ვანის რაიონის სოფელ ტობანიერში. 1908 წელს შევიდა ქუთაისის გიმნაზიაში, ხოლო 1918 წელს სწავლა გააგრძელა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ისტორიის ფაკულტეტზე. ერთდროულად იგი სამხატვრო აკადემიაში ეუფლებოდა გრაფიკულ ხელოვნებას.

ენერგიული, შრომისმოყვარე, ნიჭიერი ახალგაზრდა, სწავლასთან ერთად, ეწეოდა შრომით საქმიანობას — იყო რუსთაველის სახელობის თეატრის მსახიობი და საქართველოს სსრ ხელოვნების მუშაკთა კავშირის მდივანი.

დავით ნაცვლიშვილის შემოქმედებითი ძალები მს. კლ. სისრულით გამოვლინდა 1923 წლიდან, როდესაც მან პირველად შეაღო შურნალ „ნიანგის“ რედაქციის კარი.

აღდიდან მოყოლებული, თითქმის ნახევარი საუკუნის მანძილზე, დ. ნაცვლიშვილი თავისი ბასრი ყაღმათით ერთგულად და დიდი ნაყოფიერებით ემსახურებოდა ჩვენს სატირულ-იუმორისტულ პრესას.

დონი სამოღვაწეო ასპარეზზე გამოვიდა მაშინ, როდესაც ქართული კარიკატურა ფეხს ახლად იდგამდა, როდესაც ამ რთულსა და პასუხსაგებ საქმეს ნაკლებად ჰყავდა ენთუზიატები. მისი კარიკატურები თუ მეგობ-

რული შარუები გამოირჩევიან ეროვნული ელფერით, აქტუალობითა და იდეურობით.

დონის ხელწერა თვითმყოფადი, ორიგინალური, ხალხური და სადაა, რამაც განაპირობა მისი ასეთი დიდი პოპულარობა.

დ. ნაცვლიშვილის სატირულ-იუმორისტული გრაფიკა ფეხდაფეხ მისდევდა ჩვენს ცხოვრებას.

საკმარისია, გადახედოთ გაზეთებს — „კომუნისტს“, „მუშას“; ჟურნალებს — „ნიანგს“, „შოლტს“, „ტარტაროვს“, „დროშას“, პერიოდული პრესის სხვა ორგანოებს, რომ დარწმუნდეთ, როდენ აქტუალური იყო დავით ნაცვლიშვილის შემოქმედება. საბჭოთა ქვეყნის განვითარების ყოველ ეტაპზე იგი თავისი მახვილი ფანქრით ემსახურებოდა სახალხო საქმეს.

დიდი სამამულო ომის მრისხანე წლებში, როდესაც სამშობლო გასაჭირში იყო, დონი საკუთარი ინიციატივით, უსასყიდლოდ უშვებდა აგიტფურცლებს, დადიოდა სამხედრო ნაწილებში და თავისი შემოქმედებით, როგორც ერთგული ჯარისკაცი, მხარში ედგა მებრძოლებს.

დონი — უანგარო, უპრეტენზიო მხატვარი, მაღალი კულტურით, განათლებითა და კაცური კაცობით სულ უფრო დიდ პატივისცემას იხვეჭდა. იგი ასე უპრეტენზიო და ცოტათი კმაყოფილი იყო პირად ცხოვრებაში... ამიტომაც ბევრი მეგობარი და თაყვანისმცემელი ჰყავდა.

დ. ნაცვლიშვილის შემოქმედება გაცვილდა ჩვენი რესპუბლიკის ფარგლებსაც: საკავშირო გამოფენებზე მან საყოველთაო აღიარება მოიპოვა. დონმა გამოცა ორი მეტად საინტერესო წიგნი: 1951 წელს — „წმინდის ბარბაქა“ და 1957 წელს — „ზანძრვის წვერში“, რომლებიც გამოჩენისთანავე, ხალხის კუთვნილებად იქცა.

დ. ნაცვლიშვილის დეაწლი ღირსეულად დააფასა ჩვენმა პარტიამ და მთავრობამ. იგი დაჯილდოებული იყო საპატიო ნიშნის ორდენითა და ორი მედლით.

დონის გარეშე არცთუ იოლი წარმოსადგენია ჟურნალი „ნიანგი“, რომელსაც მან შეაღო მთელი თავისი შეგნებული ცხოვრება.

წავიდა ჩვენგან ჭეშმარიტი ხელოვანი, პოპულარული მხატვარი, ჩუმი, ერთგული, თავმდაბალი, დიდსულოვანი მოქალაქე და გულმსურვალე მამულიშვილი, რომელიც მოყვასს სულსა და გულს ანაცვალებდა და სამაგიეროს არ მოითხოვდა.

მისი საყვარელი საქმის ერთგული სამსახური, მისი ხსოვნა და არდავიწყება — ეს იქნება ჩვენი სამაგიერო.

შურნალ „ნიანგის“ რედაქცია



მთავარი რედაქტორი ნოდარ ღუშაბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
წ. გოლჭვაძე (პ/მბ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღალონი,
ბ. ნიუნიანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
ნ. შველიძე,
ო. ჭელიძე.

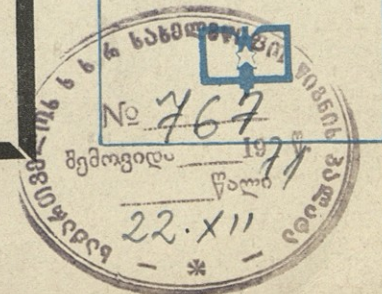
სატირისა და იუმორის შურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42.
Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Ниянги». ტომ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
საერთო განყოფილების 93-10-78.

სამ. კვ ცკ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცვა ასაწყობად 12/ХI-71 წ.
ხელმოწერილია დასაბეჭდად 6/ХII-71 წ.
ჭალალდის ზომა 70x108 1/8.
ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,
საალრიცხვო-საგამომცემლო თაბასი 1,4.
სამ. კვ ცკ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ
ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14
შეკვ. № 3986.
შე № 02235.
ტირაჟი 129.200.





თანამედროვე გერმანული კარიკატიდი.

კაკაბერი
კაკაბერი